

PENBARING

OPENBARING

DEAD PEOPLE
ASSOCIATION # 1

Eduard Meinema

Openbaring

Dead People Association # 1

Originele titel: Revelation

Copyright © 2026 Eduard Meinema

Cover photo: Anton Osinga

Website: www.eduardmeinema.com

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by E. Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403936963

All rights reserved.

1

De zon was al geruime tijd onder, maar de hitte van de warme zomerdag bleef nog lang hangen in Miami's Art Deco district. Op het terras werd met ventilatoren en nevelspray geprobeerd wat koelte aan de gasten te bieden. Maar alleen binnen, in het met airco gekoelde deel van het restaurant, was het echt aangenaam vertoeven.

Jordan Nash zat buiten. Met zijn servet depte hij de zweetdruppels van zijn bovenlip. 'Nog een dessert?' vroeg hij aan zijn gasten. Hij trok een wenkbrauw op en keek zonder enige gêne naar Nena en Ilse, de twee jonge, schaars geklede vrouwen die tegenover hem en zijn goede vriend Marlon Keene zaten.

De meiden giechelden onnozel.

Jordans vriend probeerde een besluit te forceren. 'Als het aan mij ligt...' Hij fronste en schoof tegelijkertijd de sleutelhanger van een Ferrari iets naar voren.

De meiden keken elkaar aan. 'Oké,' zei Nena, het meisje met het blonde haar. Haar accent was onmiskenbaar Duits. Haar te korte Tanktop liet niet veel aan de verbeelding over, de inkijs was riant en liet onverbloemd de licht verbrande huid op haar borsten zien. Een stukje wittige huid verraadde waar haar minuscule bikini top had gezeten. Haar felrode lippenstift was na het eten grotendeels verdwenen en alleen nog zichtbaar als afdruk op haar lege wijnglas.

‘Ja?’ vroeg haar donkerharige vriendin, iets degelijker gekleed met een halter T-shirt dat haar boezem net bedekte, met een glimlach en quasi onwetend. ‘Echt?’

‘Klinkt mij echt genoeg,’ merkte Marlon gretig op.

Jordan grinnikte. Hij genoot van dit leven. Enkele slimme, risicovolle, maar succesvolle investeringen in cryptogeld hadden hem genoeg geld opgeleverd om de rest van zijn leven niets meer te doen behalve genieten. En dat deed hij. Met volle teugen. ‘Goed,’ zei hij gniffelend. ‘Het toetje wordt elders genoten.’

De meiden giechelden zenuwachtig en nog luider terwijl ze elkaar om beurten plaagstootjes op hun blote bovenbenen gaven.

Jordan wenkte de ober. ‘Mag ik de rekening?’ Terwijl de ober, een jonge man met kort zwart haar, naar de kassa liep, gaf Jordan zijn vriend een seintje. ‘Loop jij alvast naar de valet parking om de auto op te laten halen?’

‘Doe ik,’ zei Marlon terwijl hij de sleutelhanger van de Ferrari, zonder sleutels, omhooghield en even rond zijn vinger liet ronddraaien. ‘Ik zie jullie zo dames,’ zei hij tegen de twee Duitse toeristen die ze eerder die avond hadden opgepikt toen hij samen met zijn welgestelde vriend in de vierdeurs Ferrari Purosangue van Jordan met open ramen over de boulevard reed. De twee jonge meiden konden de verleiding niet weerstaan en waren ingestapt.

‘Alstublieft,’ zei de ober. Hij bood Jordan de rekening aan op een klein schoteltje, bedolven onder verfrissende snoepjes. Jordan pakte zijn smartphone en hield die, zonder ook maar

enige moeite te doen om naar het bedrag op de rekening te kijken, omhoog om draadloos te betalen.

Na enkele seconden keek de ober op zijn scherm. ‘Er is iets fout gegaan meneer. De betaling is niet gelukt.’

Jordan staarde verbaasd naar zijn eigen telefoon. ‘Dat is vreemd. Nog maar een keer proberen dan...’ Hij hield de telefoon opnieuw omhoog. De ober liet de scanner nogmaals zijn werk doen. Het resultaat bleef echter hetzelfde. ‘Sorry,’ zei hij. ‘Betaling niet geaccepteerd.’

Jordan keek de ober aan of hij water zag branden. Haalde zijn schouders op en graaide in de binnenzak van zijn colbert om een creditcard te pakken. ‘Dan maar ouderwets betalen,’ grapte hij en hield de creditcard nonchalant, maar duidelijk zichtbaar, omhoog.

De Duitse meisjes stootten elkaar aan. ‘Platinum,’ zei de blonde tegen haar vriendin en rolde veelbetekenend met haar ogen.

De ober werd een beetje ongemakkelijk toen hij opnieuw moest zeggen dat de betaling werd afgebroken. ‘Afgewezen,’ zei hij kortaf.

Jordan fronste. ‘Afgewezen? Deze kaart heeft niet eens een limiet.’

De meisjes stootten elkaar opnieuw aan. ‘Geen limiet!’ fluisterde Blondie bijna opgewonden.

‘De ober liet de display met daarop de tekst ‘Afgewezen’ zien. ‘Misschien *echt* ouderwets betalen dan maar?’

‘Pardon?’ zei Jordan verbaasd, maar vooral geërgerd door deze blamage.

‘Contant?’ zei de ober met een grijns.

‘Oh, op die manier...’ Jordan slaakte een diepe zucht. Graaide in zijn andere binnenzak en haalde een rolletje bankbiljetten tevoorschijn dat met een elastiekje bij elkaar werd gehouden. De twee meisjes rolden bijna van hun stoel. ‘Hmm... Hoeveel?’ vroeg hij achteloos met het rolletje zwaaiend.

‘Driehonderdvijfenzestig dollar, meneer,’ zei de ober terwijl hij probeerde niet te laten merken dat hij onder de indruk was van de bundel geld die Jordan bij zich had.

Jordan trok vier biljetten van honderd dollar uit het rolletje. ‘Laat de rest maar zitten.’ zei hij.

‘Dank u, maar... Ik moet deze biljetten nog wel even controleren,’ zei de ober verontschuldigend.

Jordan sloot zijn ogen, zijn ego was in tijden niet zo gekrenkt. ‘Godsamme, wat een avond,’ mompelde hij in zichzelf.

De ober was binnen een oogwenk terug. ‘In orde. Dank u wel meneer, nog een prettige avond!’

De meisjes giechelden opgewonden, maar Jordan had flink de damp in.

‘Jezus, Nena!’ riep Ilse. ‘Je benen! Dat rotan heeft striemen in je huid gemaakt.’ Ze keek snel over haar schouder naar haar eigen benen. ‘Bij mij niet. Zat je naast het kussen?’

‘Ik had geen kussen,’ zei Nena.

‘Had dat dan gezegd,’ zei Ilse.

‘Ja, ik...’

‘Sorry dames. Die benen komen wel weer goed. Ik zie dat de auto wordt voorgereden. Zullen we gaan?’

‘Graag!’ riep het tweetal opgewonden giebelend.

Jordan hield charmant de deur open voor beide meisjes. Ging daarna naast zijn vriend voorin de felrode Ferrari zitten. ‘Marlon, breng mij maar naar huis. Neem jij de auto enne... dat spul op de achterbank maar mee.’

Marlon Keene keek verrast opzij. ‘Hoezo? Wil je niet eh... Je weet wel.’

‘*Bumsen*,’ riep de blonde Nena half dronken. ‘*Fuckie-fuckie*, ja?’

Jordan sloot zijn ogen en schudde zijn hoofd. ‘Ik heb even iets anders aan mijn hoofd, Marlon. Kleinigheidje met draadloos betalen.’

‘Probleem met betalen? Jij?’ zei Marlon. Hij wist exact wat het vermogen van zijn vriend was. Floot niet begrijpend tussen zijn tanden, startte de auto en manoeuvreerde de bolide tussen de file rijdende auto’s op de boulevard.

‘Rijdt iedereen hier in een Ferrari?’ vroeg Ilse die zich verbaasde over de lange file veroorzaakt door rode sportauto’s.

‘Sommigen rijden in een Maserati,’ zei Marlon.

‘Of een Bentley,’ vulde Jordan aan. ‘Maar ik had vanavond zin in de Ferrari.’

‘Oh?’ zei Nena. ‘Heb je dan eh...?’

‘Meerdere,’ zei Jordan nu ongeïnteresseerd. Zijn avond was verzeikt. Alle lust verdwenen. Hij liet zich door zijn vriend naar zijn villa in Coconut Grove rijden. Stapte uit en zei bij het

afscheid nemen dat Marlon de auto morgen in de loop van de dag terug moest brengen.

De twee meisjes staarden met open mond naar het grote huis en het omliggende landgoed. ‘Gaan we niet hier...?’ vroeg Nena.

‘Nee, mijn huis is iets kleiner, maar het bed des te groter,’ merkte Marlon op.

De meisjes keken elkaar vluchtig aan. Voor ze zich konden bedenken, deed Jordan het portier al dicht en liep, denkend aan de afgewezen betalingen, zonder om te kijken naar zijn huis.

2

‘Kutzooi,’ foeterde hij in de leegte van het grote huis. ‘Betaling afgewezen... Wat krijgen we nou?’ Hij liep naar zijn werkkamer, liet zich in de grote bruine Buffalo leren stoel achter het exorbitant grote, glazen bureau zakken en sprak grommend tegen het voice systeem van zijn computer: ‘Mata, toon banksaldi!’

De VA, de virtuele assistent die Jordan in een lollige bui de bijnaam Mata Hari had gegeven, opende binnen een seconde drie grote computerschermen waarop alle bankrekeningen van Jordan Nash zichtbaar waren. Jordans ogen vlogen over de schermen. Iedere bankrekening toonde de bedragen waaraan hij inmiddels gewend was. Negencijferige bedragen. Niets vreemds. Dat was geruststellend, maar toch... Hij perste zijn lippen boos op elkaar. ‘Mata, zie jij iets wat ik niet zie? Zijn er problemen met de bankrekeningen?’ vroeg hij geagiteerd.

Mata Hari antwoordde direct. ‘Status stabiel. Saldi in orde.’

‘Hmm. Ja. Dat dacht ik ook. Verdomme, waarom werd mijn betaling vanavond dan geweigerd?’

‘Niet voldoende data.’

‘Dat was geen vraag, Mata. Ik zit wat in mezelf te lullen...’

‘Vraag niet begrepen.’

Jordan zuchtte luid en wreef vermoeid over zijn voorhoofd. Hij keek op zijn Rolex Pearlmaster. ‘Verdomme, te laat om de bank te bellen.’

‘Private accountmanager bellen?’ opperde Mata ongevraagd.

Jordan dacht er even over na. ‘Hmm-Ja. Doe maar,’ zei hij. ‘Waarom ook niet. Laat die gasten ook eens wat doen voor hun geld,’ grinnikte hij. Alsof hij zelf ook maar enige moeite had gedaan om zijn fortuin bij elkaar te graaien.

Nog geen halve minuut later klonk de zachte, vriendelijke stem van Keira Whishaw over de speakers in het plafond van Jordans werkkamer. ‘Meneer Nash? Is er een probleem?’

‘Dat kun je wel stellen, schat,’ zei Jordan voor hij van wal stak: ‘Ik betaal verdomme eerst met mijn telefoon, daarna met een creditcard. Maar ze werden beide afgewezen. Stond ik daar mooi voor lul met mijn miljoenen op de bank!’

‘Dat... is inderdaad uiterst vervelend. Excuses daarvoor,’ zei Keira. De dwingende, agressieve toon van Jordan overviel haar enigszins, maar ze herstelde zich snel. ‘Hoewel ik niet weet of de fout bij de bank ligt of bij de provider die de betalingen moet uitvoeren. Laat me dit even nakijken. Ik kom zo bij u terug.’

Jordan Nash leunde achterover. Streek zijn hand tevreden door zijn bruine lokken. *Mooi man*, dacht hij. *Midden in de nacht en die griet komt gewoon haar bed uit om te checken wat er aan de hand is.*

Binnen een minuut klonk de stem van Keira weer door de speakers. ‘Meneer Nash? Ik heb een en ander nagekeken. En, ehm, dit is... Dit is vreemd. Ik ben bang dat ik u moet vragen om bij ons op kantoor langs te komen om deze kwestie verder uit te zoeken.’

Jordan veerde overeind. ‘Welke kwestie? Wat is er aan de hand Keira? Ik heb zelf ingelogd. Ik zie hier online dat alles is zoals het zou moeten zijn. Ik zie geen ongeregeldeheden.’

‘Nee. Maar... Het is, ehm, nogal gecompliceerd.’

‘Gecompliceerd?’ reageerde Jordan opgewonden. Hij werd opnieuw boos.

‘Nou, eerder delicaat. Ja, ja. Delicaat is het juiste woord. Sorry, meneer Nash. Ik kan u op dit moment niet helpen. Ons kantoor op Wallstreet is dicht en...’

‘Ik ben in Miami, niet in New York!’ onderbrak Jordan geagiteerd.

Keira liet een korte stilte vallen om haar eigen ergernis over het gedrag van haar klant te verbergen. ‘Excuus. De display van mijn telefoon gaf geen nummer aan, ik zag niet waar u vandaan belt.’

Nee, ik bel met een geblokkeerde nummerweergave, trut, dacht Jordan. ‘Ja. Fijn. Maar hoe dan ook. Nu moet ik morgen, vanwege dit akkefietje, bij jullie op kantoor langs om dit op te lossen?’

‘Laat mij het nog even nakijken...,’ zei Keira. Ze wachtte niet op goedkeuring, zette het gesprek in de wacht om snel iets te dubbelchecken. In een vloek en een zucht was ze weer terug. ‘Miami zei u, toch?’

‘Ja.’

‘Dan kunt u morgenochtend terecht bij ons filiaal in Brickell, het financiële district van Miami. Ik heb een afspraak gepland met onze bankmanager, Ben Lancashire. Morgenochtend 9 uur.’

‘Met Lancashire? Waarom niet met jou?’

‘Ik zit in New York, meneer Nash.’

‘Hmm. Smoesjes...’

‘Nee, serieus, ik...’

‘Ja, ja, het is goed. Ik trek morgen die Lancashire wel aan zijn das. Bedankt,’ riep Jordan en beëindigde het gesprek zonder Keira nog de kans te geven iets te zeggen of haar te bedanken voor de moeite. "Lekker dan,” zei hij tegen zichzelf. ‘Heb je een private accountmanager, kun je alsnog met een onbekende om de tafel gaan.’

‘Wat wilt u precies?’ De stem van de VA schalde uit het plafond.

‘Oh, hou toch eens je bek en flikker op!’ riep Jordan tegen zijn VA. Hij stond kwaad op en liep weg. Nog voor hij zijn werkkamer uit was, riep hij de VA weer op. ‘Mata, laat mijn bad alvast vollopen!’

3

Kwart voor negen draaide Jordan Nash zijn *Storm Noir* gekleurde Bentley New Continental GT de parkeergarage van de bank in. Marlon had de Ferrari nog niet teruggebracht. Fijne vriend; weer een ergernis. Hoewel, eigenlijk reed hij zelf veel liever in de Bentley. Nadat hij zich bij de intercom van de bank had gemeld en de slagboom omhoogging, reed Jordan door naar de voor exclusieve klanten gereserveerde plekken, haastte zich naar de direct naast de parkeerplek gesitueerde lift en liet zich razendsnel naar de 66ste verdieping brengen. De hoogste verdieping van het bankgebouw, maar een stuk lager dan de Panorama Tower dat met zijn 85 verdiepingen nog altijd het hoogste gebouw in Miami was.

Nog voor de deuren volledig open waren, stapte hij opgefokt de lift uit. Een jonge vrouw, gekleed in marineblauwe kokerrok, keurige witte, volledig dichtgeknoopte blouse en de door het management verplichte panty, stond klaar om hem op te vangen. Hij duwde haar opzij en beende verder de gang in. ‘Ja, ik weet de weg. Doe mij maar een koffie. Zwart met suiker. Twee klontjes!’

Zonder kloppen rukte hij de deur van het kantoor van de filiaaldirecteur van de bank open. ‘Nou, zeg het maar,’ begon hij, zonder de moeite te nemen de manager te begroeten. Rukte een stoel onder de kop van de vergadertafel vandaan en ging zitten. Zijn rug naar de manager die nog achter zijn bureau zat.

De filiaaldirecteur probeerde zijn kalmte te bewaren. Hij drukte de intercom in. ‘Michelle, twee koffie graag...’

‘Meneer heeft al besteld, meneer...’

‘Tuurlijk,’ zuchtte Lancashire zonder zijn assistente uit te laten praten. ‘Nou, voor mij een espresso graag. Extra sterk.’ Hij beëindigde het gesprek en rolde, niet zichtbaar voor Nash, met zijn ogen. Vermogende klanten stonden garant voor zijn riante inkomen, maar serieus. De koffie kon hem zo af en toe niet sterk genoeg meer zijn. Hij verzamelde al zijn moed, toverde een nep glimlach op zijn gezicht en wendde zich tot zijn klant. ‘Meneer Nash, ook goedemorgen,’ zei Lancashire voor hij schuin tegenover Nash aan de vergadertafel plaatsnam.

De assistente kwam al aangerend met de bestelde koffie. Zette de kopjes en een schaaltje koekjes neer om zich daarna zo snel mogelijk uit de voeten te maken.

Jordan keek de directeur arrogant aan. ‘Wel? Ben? Hoe lang moet ik nog op antwoord wachten?’ Hij nam niet eens de moeite om persoonlijk aan Lancashire uit te leggen waarvoor hij hier zat, ervan uitgaande dat Keira Whishaw alles wel zou hebben doorgegeven.

Ben Lancashire nipte van zijn espresso. Knipperde met zijn ogen. De warme drank was pittiger dan hij had verwacht. ‘Ziet u, het zit zo... Wij hebben, nadat uw relatiebeheerder, mevrouw...’

‘Ik heb gisteren Keira Whishaw gesproken. Ja.’ Hij maande Lancashire met zijn hand sneller te gaan.

‘Ja, nou gisteren. Eigenlijk midden in de nacht, maar dat is geen probleem. Daar is ze uw private accountmanager voor. Nee, het zit zo. Ehm...’

‘Jezus, man. Schiet eens op met je verklaring. Zijn er doden gevallen ofzo?’ zei Jordan. Hij liet de suikerklontjes vanaf een afstand in zijn kopje vallen waardoor de koffie over de rand van het kopje spetterde en deels op het schoteltje en deels op de vergadertafel terecht kwam.

Lancashire schrok zichtbaar van Jordans opmerking. ‘Ehm. F-f-feitelijk, of niet feitelijk, maar, nou ja... eigenlijk, min of meer wel, ja.’

Jordan staarde de man vol onbegrip aan. Hij boog zich over de tafel naar Lancashire toe en siste: ‘Wat lul je nou? Wil je mij wijsmaken dat er *echt* doden zijn gevallen?’ Hij schudde eigenwijs met zijn hoofd. ‘En dan nog, wat heeft dat met mijn geld te maken?’

Lancashire stak voorzichtig zijn wijsvinger op. Zijn lippen bewogen, maar er kwam geen geluid uit. Jordan boog nog dichterbij en keek hem nog strenger aan. ‘Dat is feitelijk... wel *uw* probleem,’ durfde de filiaaldirecteur uiteindelijk toe te geven.

Enigszins uit het veld geslagen, liet Jordan zich terugvallen tegen de rugleuning van zijn stoel. Nadat hij de woorden van de directeur had laten indalen, begon hij hard te lachen. ‘Mijn probleem? *Mijn* probleem?’ Hij boog weer voorover. ‘Ik heb hier goddomme miljoenen geparkeerd klootviool. Geld dat ik aan jullie heb toevertrouwd. Als ik daar om wat voor reden dan ook niet meer bij kan, is dat *jullie* probleem. Niet het mijne!’

Ben Lancashire hield verontschuldigend zijn handen voor zich. ‘Helaas, meneer Nash. Is dit niet iets wat *wij* kunnen oplossen.’

‘Wat zeg je nou?’ Jordan schoot bijna uit zijn vel. ‘Hoe bedoel je, je kan niets doen? Als iemand iets kan doen om mij toegang tot mijn geld te geven, dan zijn jullie dat, verdomme!’

‘N-niet... niet als de rekening door anderen is geblokkeerd,’ stamelde Lancashire.

‘Geblokkeerd?’ De gedachten schoten door Jordans hoofd. ‘Wie zou mijn rekening willen blokkeren? Of beter gezegd, *waarom* zou iemand in godsnaam mijn rekening laten blokkeren? Ik heb geen schulden, man. Er is geen enkele reden dat iemand dat zou doen. Of zelfs maar zou mogen doen.’

‘Wel. Ziet u, dit is een automatisch proces. Ons systeem is gekoppeld aan de overheid voor het checken van persoonsgegevens.’

‘Ja, dus? Ik heb al mijn gegevens al lang geleden doorgegeven. Jullie hebben mij al lang gecheckt.’

‘Dat wel, maar er is iets veranderd. In het systeem van de overheid.’

‘Wat? Hoe bedoel je? Wat is er bij de overheid veranderd waardoor ik niet meer bij mijn geld kan?’ Jordan werd steeds kwader. ‘Wat is dit voor gekkigheid?’

Lancashire voelde zich nu iets zekerder, bracht zijn handen naar elkaar en vouwde de toppen van zijn vingers tegen elkaar. ‘Volgens de overheid...’ Hij haalde een hand weg om aan zijn neus te krabben. ‘Volgens de overheid bent u... bent u... dood.’

4

Jordan Nash keek om zich heen, alsof hij wilde checken dat hij niet doelwit van een of ander programma met een verborgen camera was. Het kantoor van de filiaaldirecteur was modern en strak ingericht, bijna klinisch opgeruimd, en behalve Lancashire en hij was er niemand. ‘Dood? Ik?’ foeterde hij. Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik zit hier recht tegenover je, eikel. Zie ik er dood uit? Nou?’

Lancashire begreep de reactie van zijn cliënt. Een multimiljonair. Eén van zijn beste cliënten. Voorzichtig en zo kalm mogelijk, verontschuldigde hij zich. ‘Het spijt me enorm, meneer Nash. Uiteraard zie ik u hier, gelukkig, laat me dat wel zeggen, uiteraard zie ik u hier in volle gezondheid zitten. Maar, dit probleem, deze blokkade... Zoals ik u net al zei, dit is niet iets wat de bank heeft veroorzaakt. Het is iets wat door de overheid is veroorzaakt. Ik vermoed een domme administratieve fout. Maar... ik... de bank, kan dit niet voor u oplossen. U moet daarvoor naar het gemeentehuis. Burgerzaken.’

Jordan bleef de bankman aanstaren. Het liefst had hij de man vastgepakt, over de tafel gesleurd en flink door elkaar geschud. De woorden van de filiaaldirecteur drongen echter langzaam tot hem door. *Vermoedelijk een administratieve fout.* Gelaten, accepteerde hij de verklaring. ‘Hmm. Oké... Dus, nu moet ik ook nog naar het gemeentehuis om dit akkefietje recht te zetten.’